అంతర్జ్వాల

పాలడుగు వెంకటేశ్వరరావు

బందరులో చదువుకుంటూ ఉన్న మా మేనల్లుడిని చూసి వద్దామని బయలు దేరాను. గుడివాడ 'బస్టాండు'లో పీలారు నుంచి రావలసిన బస్సు కోసం ఎదురు చూస్తూ వున్నాను. గంట సేపటి నుంచి చూస్తూ వున్నా బస్సు అయిపు లేదు. 'బస్టాండు' ప్రయాణీకులతో కిటకిటలాడుతూ వున్నది.

"నమస్కారం బాబూ! ఎక్కడికి బయలు దేరారు?" పరిచయమున్న గొంతు.

చిరాకుగా ఆలోచనల్లో మునిగివున్న నేను ఈ మాటలతో బయటపడి తల ఎత్తి చూశాను. నాకు ఎదురుగా 'సీతారాముడు' నిలబడి వున్నాడు.

చింకిబారు లాల్చీ, అదుపులేకుండా ఎదిగి మొహం మీద పడుతూ వున్న జుట్టూను. గారపట్టిన పళ్ళతో ఎర్రగా అసహ్యంగా వున్న నోరు. మాసిపోయి నల్లగా వున్నాయి బట్టలు. శరీరం చెమటలతో ముదిరి కొడుతూ వున్నది. అతని పక్కనే నేస్తాలు కాబోలు మరో ఇద్దరు అదే అవతారంలో వున్నారు.

నాకు అసహ్యం వేసింది. అసలే చిరాకుగావున్న నాకు సీతారాముణ్ణి చూసి మరింత విసుగేసింది. చాలాకాలానికి కనబడిన సీతారాముడు నాలో కొంచము కుతూహలమూ కలిగించక పోలేదు.

"మనవూళ్ళో అందరూ బాగా ఉన్నార బాబూ!"

"ఆఁ."

"ఎక్కడికి బయలుదేరినట్లున్నారు."

"వూరికి వెడదామని."

అస్పష్టంగా సమాధానం ఇచ్చాను. నేను ఎక్కడికి వెడుతున్నదీ సీతారాముడికి తెలియడం నాకు ఇష్టంలేదు. వీడు, నానుంచి ఏవీ కోరడేం, నన్ను కావాలని వదిలిపెట్టడం లేదా?

"టికెట్టు తీసుకున్నారా?"

"లేదు."

"ఇంకా ఇవ్వడం లేదల్లే వుంది. బస్సు వచ్చినాక ఇస్తారేమో?"

సీతారాముడి నేస్తాలిద్దరూ అవతలికి వెళ్ళి బీడీలు కాల్చుకుంటున్నారు.

బస్సు వచ్చింది.

కండక్టరు బస్సు దిగి 'బుకింగు' వద్దకు నడిచాడు.

'బుకింగు' వద్ద జనం కిటకిట లాడుతూ వున్నారు. బాగా రద్దీగా వున్నది. ఈ 'తొక్కిడి' లో 'టికెట్టు' తెచ్చుకోవడము నాకు అసాధ్యముగా తోచింది.

నిస్సహాయంగా అటువైపే చూస్తూ వున్న నన్ను సీతారాముడు అడిగేడు: "మీరు వెళ్ళవలసింది ఆ బస్సుకేనా?"

"అవును." అన్నాను.

"ఏవూరు వెళ్ళాలో చెప్పండి. నేను 'టికెట్టు' తెచ్చిపెడతాను." అన్నాడు.

సీతారాముడి మీద నాకు చెప్పలేనంత అయిష్టంగావుంది. వాడితో మాట్లాడటం నాకు ఏమాత్రమూ ఇష్టము లేదు. కాని ఇప్పుడు నాకు వాడి సహాయమే అవసరమయింది. నేను ఆ రోజే తప్పకుండా బందరు వెళ్ళి చూడవలసిన 'విషయాలు' కొన్ని వున్నాయి. తరువాత బస్సులో మాత్రం నాకు సీటు దొరుకుతుందన్న నమ్మకం ఏమిటి? ఇప్పట్లో 'రైలు' కూడా వున్నట్లు లేదు.

అయిష్టంగానే పేరు చెప్పి డబ్బులిచ్చాను.

సీతారాముడు జనంలో దూరబడ్డాడు.

మరో పది నిముషాలలో 'టికెట్టు' తీసుకుని బయటికి వచ్చాడు నవ్వుతూ. అప్పుడే టికెట్లు అయిపోయాయని, మిగిలి పోయిన జనం నిరుత్సాహంగా ఇవతలకు వచ్చేస్తున్నారు. నేను నిజంగా అదృష్టవంతుణ్ణి!

నన్ను బస్సు ఎక్కించి, బయలుదేరేదాకా ఎన్నో విషయాలు మాట్లాడుతూనే వున్నాడు సీతారాముడు. అందరినీ పేరు పేరునా క్షేమం అడిగేడు. సీతారావమ్మగారూ, వెంకట సుబ్బయ్యగారూ ఎలా వున్నారని తరచి తరచి అడిగేడు.

ముక్తసరిగా సమాధానాలు చెప్పేను. బస్సు బయలు దేరింది. సీతారాముడు వెనకనే మిగిలి పోయేడు.

వాడి గురించిన స్మృతులు మాత్రం నన్ను వదిలిపోలేదు.

నిజంగా బతకడం అన్నది ఒక కళ. కొంతమంది బయటికి ఎన్నో బాధలు పడుతూ వున్నట్లు కనిపించినా, అంతరంగంలో ఒక చిన్న చోటు ప్రత్యేకించుకుని అందులో సంతోషం ప్రతిష్ఠించుకుంటారు. మరికొందరు, బయటికి ఎంతో బాగా వున్నట్లు నటిస్తూ లోలోపల దుర్భర వేదనని, మనస్సుని పిచ్చి పిచ్చిచేసే జ్ఞాపకాల్ని పదిలపరచుకుంటారు. ఈ బాధలూ సుఖాలూ అసలు పట్టించుకోకుండా యాంత్రికంగా బ్రతుకును వెళ్ళబుచ్చడంలో 'తృప్తి' పడతారు మరికొందరు. ఇవన్నీ, మరెన్నో కాక మరొక రకమయిన తెగ ఉన్నది మనుషుల్లో. వాళ్ళకి బ్రతుకుమీద ఒక అభిప్రాయమంటూ వుంటుందో లేదో తెలియదు. వారి జీవితం కాల్చి వేసే మంట వంటిది. వాళ్ళు కావాలనుకున్న వాళ్ళకీ, బాధా, భయమూ తప్ప వాళ్ళు ఇవ్వగలిగింది మరేమీ వుండదు. మనస్సుని పిచ్చి పిచ్చి చెయ్యగల జ్ఞాప

బాకీలూ, పేడకలను తెప్పించగానే అనుభూతులూ అప్పు వాళ్ల జీవితాలలో పేర్కొనదగ్గ మరే అంశమూ వుండదు.

అందువలననే సీతారాముణ్ణి గురించి ఆలోచించాలన్నా నాకు అసహ్యం కలుగుతుంది.

సీతారాముడి తండ్రి, తాత, ముత్తాతల దగ్గర నుంచీ రామమూర్తిగారి దగ్గర 'కమతం' వుంటున్నారు. ఆ సంప్రదాయం సీతారాముడి తండ్రి వీరయ్య వరకే నడిచింది. వీరయ్యకి సీతారాముడు ఒక్కడే కొడుకు.

కాని వీరయ్య భార్య, కన్నకొడుకని అక్కర్లేమైనా లేక సీతారాముణ్ణి రాచి రంపాన పెట్టేదట! దానికి కారణం చిన్నతనం నుంచి పేరుకుని వున్న సీతారాముడి అవలక్షణాలే నంటారు.

ఆ దంపతులకి పుట్టిన దగ్గరనుంచీ సీతారాముడు నమస్యే అయిపోయాడట. రామమూర్తి గారి భార్య సీతారావమ్మగారు ఆయనకి ఆవిడ మూడవ భార్య. కాలు కింద పెట్టకుండా సౌకర్యాలు, మూలుగుతూ వున్న ఐశ్వర్యం, ముసలి నాడయినా ఆప్యాయంగా ఆదరంగా చూసుకునే భర్త— సీతారావమ్మగారు అదృష్టవంతురాలు అనుకునే వారు. సీతారావమ్మ గారిది జాలి గుండె. ఆమె చేసిన దానధర్మాలు లెక్కలేదంటారు. దాదాపు వూళ్లో వున్న పేదవాళ్ళందరూ ఆవిడ్ని భక్తి శ్రద్ధలతో తల్చుకుంటూ వుంటారు.

సీతారాముడు చిన్నతనమంతా సీతారావమ్మగారి దొడ్లోనే గడిపేడని చెప్పవచ్చు. వీరయ్య వెంట తోకలాగా తిరుగుతూ వాడు సీతారావమ్మగారి వాత్సల్యాన్ని రెండు చేతులా జుర్రుకున్నాడని అనుకునే వారు. పిల్లలు లేనందువలన సహజంగా ఆమె పిల్లల మీద ఎంతో ఆపేక్ష కనబరిచేది. ముందూ వెనకా దగ్గర బంధువులు లేని రామమూర్తిగారు రెండేళ్ళ క్రితం ఏదో జబ్బుతో తీసుకుని చచ్చిపోయాడు. కష్ట సమయంలో ఆమెని ఆదుకుని ప్రతిదానికీ నేను వున్నానని నడుము కట్టుకుని నిలబడినవాడు వెంకట సుబ్బయ్యగారు. వెంకట సుబ్బయ్య, రామమూర్తిగారికి దూరపు బంధువు. ఆ వూళ్లో బాగా పరువూ, ప్రతిష్ఠ, గౌరవమూ వున్న పెద్ద మనుషుల్లో మునసబుగారి తరువాత వెంకట సుబ్బయ్య గారే వసతి.

సీతారాముడు చిన్నప్పటినుంచీ అల్లరి చిల్లరగా తిరిగేడు. అవలక్షణాలన్నీ అబ్బేయి. చెప్పిన మాట వినకుండా, ఇల్లు పట్టకుండా తిరిగేవాడట. రాత్రి ప్రొద్దుపోయినాక తాగి వచ్చి అల్లరి పెట్టేవాడట. ఇంట్లో చెప్పకుండా డబ్బు పట్టుకుపోయి పేకాటలో పెట్టేవాడట. రోజురోజుకీ ఈ లక్షణాలు ఎక్కువయ్యేయి. వయస్సు వస్తున్న రోజులలో ఒకరిద్దరు ఆడపిల్లల్ని కూడా అల్లరిపెట్టి దెబ్బలు తిన్నాడని అనుకున్నారు.

ఆ విధంగా నయినా ఒకదారికి వస్తాడేమోనని, వీరయ్య సీతారావమ్మగారి సలహా మీద నాలుగేళ్ళ క్రితమే వాడికి పెళ్ళి చేశాడు. కాని వీరయ్య అంచనా తల్లక్రిందులు అయింది. అమాయకురాలయిన ఇంకొక అమ్మాయిని మడిగుండంలోకి ఈడ్చారు వాళ్ళు. సీతారాముడు మారకపోగా, భార్యని నానా బాధలూ పెట్టేవాడు. అర్ధరాత్రి తాగి వచ్చి అల్లరి చేసేవాడు.

సీతారాముడు మనిషేనా?

వాడికి హృదయ ముందా?

కన్నవాళ్ళని, కట్టుకున్న వాళ్ళని ఈ రకంగా పీడించటానికి ఎవరికయినా ఏమి హక్కు వున్నది? కని, పెంచి ప్రేమని పంచి ఇచ్చిన తల్లిదండ్రులకీ, సర్వస్వం అర్పించి తానే సర్వమూ అని నమ్మివున్న ఇల్లాలికీ అతను కృతజ్ఞత చూపించే విధము అదేనా? బతికి వున్నంతకాలం, కన్న వాళ్ల గుండెల్లో నిప్పులు, కట్టుకున్న వాళ్ళ కళ్ళల్లో కన్నీళ్లు నింపడమే ధ్యేయమైతే ఇక ఆ మనిషి బ్రతుకు ఏమి బ్రతుకు?

అందుకే అన్నాను, సీతారాముడంటే నాకు అసహ్యమని.

అక్కడ వూళ్లో, భార్య, పీడిమీదే ప్రాణాలు నిల్పుకుని జబ్బుతో బాధపడుతూ కొన ప్రాణంతో వున్నది. సీతారాముడు, ఇక్కడ, ఏమీ పట్టకుండా స్నేహితులతో కులాసాగా తిరుగుతున్నాడు!

అంతవరకూ పరిపెట్టుకొంటే పోనీ అని ఎవరూ పట్టించుకోకుండా వుందురు. కాని సీతారాముడు వూరిలోని వాళ్ల మంచితనాన్ని కూడా ఉపయోగించుకొని విజృంభిస్తున్నాడని తెలిస్తే ఎవరు మాత్రం ఎట్లా వూరుకుంటారు?

ఒకనాడు నా చెవులారా నేనే విన్నాను.

ఆ రాత్రి పనిమీద సీతారావమ్మ గారి ఇంటికి వెళ్లాను. నాకు కొంచెము పైకము అవసరం అయింది.

వీధి గడప దాటి లోపలికి అడుగు పెట్టేటప్పటికి ఏవో మాటలు వినబడి అలాగే ఆగిపోయాను.

ఆ గొంతులు గుర్తుపట్టాను!

ఒకటి సీతారావమ్మ గారిది. రెండవది సీతారాముడిది.

సీతారాముడికి డబ్బు అవసరమయితే అప్పు మా ఇళ్లో చచ్చినా అడుగుపెట్టడని నాకు తెలుసు. నెలకో, ఆరునెలలకో వచ్చి డబ్బుకోసం వీరయ్యని బాధపెట్టడం అందరూ ఎరిగున్న విషయమే!

కాని సీతారాముడు ఇక్కడి కెందుకు వచ్చినట్టు?

ఆమె చెబుతున్నది. తన ప్రవర్తనని మార్చుకోమనీ, మంచివాడుగా వుండమనీ హితవు పలుకుతున్నది. తను చెప్పినట్టు చేస్తే, ఎంతడబ్బు కావలసినా ఆదుకోవటానికి తను వున్నానంటున్నది. ఏ వ్యాపారమో, వ్యవసాయమో చేసుకుని ఇంటిపట్టున ఉండినట్లయితే అందరూ సంతోషిస్తారని ఎన్నో విధాలుగా నచ్చ జెప్పింది.

సీతారాముడు మాట్లాడకుండా విన్నాడు. డబ్బు ఎంతో అవసరంగా ఉందనీ, సర్దుబాటు చేయవలసిందనీ అడిగాడు, అతి దీనంగా మనసు కరిగేట్టుగా.

సీతారావమ్మగారిది జాలి గుండె. సీతారాముడికి తన మాటలు మనసులో నాటుకున్నాయని నమ్మింది, వాడు బాగుపడతాడని ఆశించింది.

చేతిలో డబ్బు పట్టుకుని నాకు గుమ్మంలో ఎదురయిన సీతారాముడు గతుక్కుమని ఒక క్షణం ఆగి, వెంటనే తమాయించుకుని తిరిగి వెళ్లిపోయాడు, తల వంచుకొని.

ఆ తరువాత ఆమెని అట్లా ఎన్నోసార్లు వాడు మోసం చేశాడని తెలిసింది. ఆమెతో పలుగురూ చెప్పారట! 'వాడికి డబ్బు అలవాటు చేస్తున్నావు. అది మంచిదికాదు. దుర్మార్గుడిని దూరంగా వుంచటం మంచిది. అయినా వాడు నీకు ఏమిటి? కొడుకా, తమ్ముడా? ఈ సారి గుమ్మం తొక్కితే కాళ్ళు విరగ్గొడతామని చెప్పు.' అని.

అప్పట్నుంచి సీతారాముడ్ని, వాళ్లింట్లో ఎవరూ చూడలేదు. కాని సీతారాముడు అప్పుడప్పుడు రహస్యంగా రాత్రివేళ వచ్చి ఆమెని ప్రతిమాలి పాతికా, వందా తీసుకు పోతున్నాడని నాకు తెలుసు. నా కళ్లబడింది ఆ సంగతి, ఇంకొక రోజున.

ఆమె ఏమి మనిషి? వాడి సంగతి తెలిసీ ఆమె అంత దయ ఎలా చూపిస్తున్నది?!

సీతారాముడుని చూస్తే దయ్యము జ్ఞాపకం వస్తుంది. వాడు రాక్షసుడు.

సీతారావమ్మగారు దేవత. ఆ వూళ్లో ఎందరికో ఆమె 'తల్లి'! దయగల తల్లి.

అవును.

మంచితనాన్ని రాక్షసత్వం పొడుచుకుంటున్నది.

వాత్సల్యం నలిగి నలిగి వేసారి కొరడు గట్టింది వీరయ్యలో.

త్యాగం, గుర్తింపులేక తల్లడిల్లి, ఇంకా ఏడుస్తూనే వుంది సీతారాముడి భార్యలో.

స్వార్థం హాయిగా దుప్పటి కప్పుకుని నిద్రపోతున్నది వీరయ్య భార్యలో. ఆమె ఏమిమనిషి? హృదయం లేదా? విరక్తితో ఆ తలుపులు మూసుకున్నావా? ఆమెలో 'కన్నప్రేమ' ఏమయినది? సీతారాముడుని గురించి ఆమె అసలు పట్టించుకోవటమే లేదు. అవును. వీరయ్య భార్య నిజంగా రాక్షసి. ఆ రాక్షసి కొడుకు రాక్షసుడు. సరి!

ఇంకా సీతారాముడు, తెగిన గాలిపటంవలె, తిరుగటం మానలేదు ఎప్పుడయినా పట్నంలో ఇట్లా ఎవరయినా కనబడితే ఎంతో ఆప్యాయత చూపిస్తాడు సీతారాముడు ఏమి మనిషి? అతడిని ఏమని అర్థం చేసుకోవాలి......? తరువాత అతన్ని మరచిపోయాను, నన్ను బస్సులో ఎవరో పలకరించడంతో.

ఆ వెళ్లటము, బందరులో మూడు రోజులు వుండవలసి వచ్చింది. వెళ్లిన పని అనుకూలంగ నెరవేరింది. నాలుగోరోజున మా వూరికి తిరిగి బయలుదేరాను. బందరునుంచి నాలుగింటికి బయల్దేరిన ఆ బస్సు త్రోవలో చెడిపోవటము వలన గుడివాడ చేరేసరికి రాత్రి పదిన్నర అయింది. రిక్షాలవీ ఏమీ లేకపోవడము వలన మూడు మైళ్ళు నడిచి నా వూరు చేరేసరికి పదకొండు దాటింది ఆ రాత్రి.

అప్పటికి వూరు సద్దుమణిగి వుంది.

చుట్టూ చిక్కగా చీకటి పరుచుకుని వుంది భయంకర నిశ్శబ్దం అంతటా వ్యాపించింది 'కీచురాళ్ళ మోతని' చెవులు సహించలేకుండ వున్నాయి.

సీతారావమ్మగారి ఇంటి ప్రక్కనుంచి నడస్తున్నాను.

హఠాత్తుగా, లోపల్నించి మాటలు వినబడాయి!

నా మనస్సు ఒక్కసారిగా గడ్డ కట్టింది! అలాగే నిలబడి పోయాను!!

"నీ ప్రాణం తీస్తాను. చెప్పు నువ్వు చేస్తున్న దేమిటి? ఛీ. నీదీ ఒక బ్రతుకేనా?" తగ్గు స్వరంలో ఉద్రేకమయిన స్వరం, కఠినంగా అంటున్నాడు

'దబదబ' మని దెబ్బలు పడిన చప్పుడు!

ఇక నిలబడలేక పోయాను. ఆరడుగుల ఎత్తున్న ప్రహారీ గోడని పాకి లోపలికి వెళ్ళాను. చావిడిలో గొడ్లు నెమరు వేస్తూ చెవులతో దోమల్ని, ఈగల్ని ఉదారంగా తోలుతున్నాయి.

గాడి లోని చెత్తలో ఎవరో పడుకుని నిద్ర పోతున్నట్టు తెల్లగా అగుపిస్తున్నది. గబగబ అడుగులు వేశాను.

ఇంటి తలుపులు దగ్గరగానే వేసి వున్నాయి. చప్పుడు కాకుండా తీసి లోపలికి వెళ్ళాను.

'వడమటింటిలో గుడ్డిలాంతరు వెల్తురులో నేను చూసిన దృశ్యం నన్ను ఆశ్చర్యంలో ముంచి వేసింది.

సీతారామమ్మగారు, కారుతున్న కన్నీటి చారికలు మొహాన్ని వికృతంగా మార్చగా, స్తంభానికి ఆనుకుని నిలబడి వుంది.

వెంకట సుబ్బయ్యగారు నోట మాటరాక నిశ్చేష్టులై శరీరాన్ని అప్పగించి నిలబడి వున్నారు. సీతారాముడి బలమయిన చేతులలో ఆయన చొక్కా బిగించి పట్టుకోబడి వుంది.

నాకు ఆశ్చర్యమూ కోపమూ కలిగాయి.

సీతారాముడి మీదికి దూక బోయాను.

"ఆగు అన్న సీతారామమ్మగారి గర్జన విని ఆగిపోయాను. విరసనగా మొహం విదిలించాడు సీతారాముడు. "ఛీ!" అని పట్టు ఒదిలించాడు సీతారాముడు. తల వంచుకుని చకచకా నడిచి తలుపు తీసుకుని వెళ్ళిపోయారు వెంకట సుబ్బయ్యగారు. నేను అక్కడున్న విషయం ఆయన గ్రహించినదీ

అంతర్జ్వాల

లేనిదీ అనుమానాస్పదమే. ఆయన నిలువునా వణికిపోతున్నారు. వెంకటసుబ్బయ్యగారు వెళ్ళిపోయేక సీతారాముడి వంక చూశాను. సీతారాముడి కళ్ళు విస్ఫులింగాలా వెలుగుతున్నాయి.

మరుక్షణం నానుంచి చూపులు మరల్చుకుని సీతారామమ్మ వంక దీనంగా, బాధగా, ఆర్ద్రంగా, జాలి కలిగించేటట్లు చూశాడు.

ఆమె తల వంచుకుని బాధగా వెక్కిళ్ళు పెడుతున్నది.

అప్రయత్నంగానే నా అడుగులు బయటకి పడ్డాయ్! ఆ వాతావరణంలో నిలబడివుండటం నాకు భరించరానిదిగా అయింది.

మనస్సులో అనేక ప్రశ్నలు. నేను చూస్తున్నది అంతా నిజమేనా అన్నది అసలు ప్రశ్న.

వెంకట సుబ్బయ్యగారు ఎందుకు వచ్చారు ఇక్కడికి ఈవేళ?

సీతారాముడంటే, వాడు ఎందుకు వచ్చిందీ నేను అర్థం చేసుకోగలను. సీతారాముడంతటి అల్పుడిచేత అంత అవమానమూ సహించి ఆయన మారు మాట్లాడక ఎందుకు వెళ్ళిపోయినట్లు? అంత పెద్ద మనిషి నిశ్చేతనంగా నిలబడిపోయి దెబ్బలు తిన్నాడు! ఇవీ నాలో వుద్భవించిన సమాధానం దొరకని ప్రశ్నలు.

ఎడ్లగాడిలో నుంచి పకిలింపు వినబడి తలెత్తి చూశాను.

అక్కడే చుట్ట కాల్చుకుంటూ కూర్చుని వున్నాడు, ఒక మనిషి, చీకట్లో తెల్ల తెల్లగా.

"ఎవరది?" అన్నాను.

"నేను బాబూ వీరయ్యని."

"లోపల అంత గొడవ జరుగుతూ వుంది. తాగి, వెంకటసుబ్బయ్యగారిని ఆ కొడుకు అల్లరి పెడుతూవుంటే నువ్వు చీమయినా కుట్టనట్టు కూర్చున్నావా?" అన్నాను కోపముగా. వీరయ్య మాట్లాడలేదు కాసేపు. ఐదు నిముషాల తర్వాత ఆవేశంగా, "అందులో పరాయి వాళ్లెవరు బాబూ? కాకపోతే ఆ 'సన్నాసి'కి 'సీతారామమ్మ తల్లి' 'చల్లని తల్లి'ని మాత్రం తెలుసే గాని ఆ 'సంగతి' తెలియదు. అందుకే గొడవ. ఇది ఇప్పుడు సంగతా? ఆడు పుట్టక ముందు సంగతాయె. 'తల్లిదండ్రులూ' కన్న కొడుకూ మధ్యన నేనెందుకు బాబూ? నేను పిచ్చాణ్ణనుకున్నారా? కాకపోతే ఆనాడు ఆణ్ణి నా కడుపులో పెట్టుకోక......"

నేను నిర్విణ్ణుడనయ్యాను! శరీరంలో 'విద్యుత్' ప్రవహించినట్లయింది.

టక్కున ఆపేశాడు, వీరయ్య, ఏదో జ్ఞాపకం వచ్చినట్టు. పళ్ళు గట్టిగా కరుచుకుని వూరుకున్నాడు వీరయ్య, ఇక మీద నోరు జారకుండా వుండాలన్నట్టుగా.

"తమరు పట్నం నుంచి వస్తున్నారా బాబూ?" అన్న వీరయ్య ప్రశ్నకి సమాధానం చెప్పకుండా గబగబా అడుగులు వేశాను. ●